

Trinitarische tijd

Het Woord van God is als een zaadkorrel. Het vindt een voorbereide bodem wanneer mensen zijn schoonheid ervaren, het in hun hart opnemen en bewaren, daaraan goede mensen worden en het in volharding en geduld tot vrucht brengen.

Lukas 8, 01 – 18

Ben je wat doof aan het worden?

Het overkomt welhaast iedereen wel eens dat iemand je iets vraagt, maar dat je niet of nauwelijks reageert: je hoort dat de ander iets tegen je zegt maar besteedt er niet echt aandacht aan en vraagt haast automatisch: 'Wat zeg je?' De tegenvraag kan dan niet geheel onterecht zijn: 'Ben je soms wat doof aan het worden?'

Misschien is dat ook wel waar maar het is niet de essentie: je was met je gedachten bij iets anders, je droomde even weg en was niet gericht op wat je partner of het kind of de leerling of wie ook aan je vroeg of tegen je zei.

Wanneer de inhoud van een woord óver wil komen dan moet het echt gehoord worden. Er zijn echter woorden of zinnen die je niet meteen begrijpt ook wanneer je er wel aandacht voor hebt. Sommige woorden moeten zelfs een tijd lang met je mee gaan en steeds weer onderwerp zijn van eigen bevragen. Juist die woorden kunnen in ons wortelen en in de diepte van de ziel beginnen te werken en daar een morele substantie vormen. Wat heel snel door ons begrepen wordt, heeft juist vaak de neiging ook weer snel te vervliegen.

Daarom is het goed het Woord van God, het evangelie in alle rust steeds opnieuw te horen en te bewegen. In dit aandachtig uiterlijke en innerlijke luisteren is het mogelijk een taal te leren kennen, die in ons wortelen kan: een geestelijke taal die drager is van waarachtigheid, van wijsheid en waarheid.

We kunnen oefenend groeien in een kunst waar de wereld in onze tijd naar verlangt: vanuit het met aandacht beoefende luisteren ook voor de naaste het juiste woord te vinden.

Ignaz Stegeman

Let op: tekst gaat verder op de volgende pagina!

'k Zou van mijn woorden, van mijn taal
een glinsterende schaal
van 't puurste maaxsel willen gieten,
waarin ik Uwen eeuwgen naam
met al zijn diepte en schoonheid saam
zou kunnen laten vlieten,
en Hem als kostelijken wijn
aan andren doen genieten.
Aan hen die dor en dorstig zijn,
die donker zijn van smart en pijn
en om Uw klaarte smeken ...
Zo wijn en wonder zij mijn zang.
Maar ach, mijn God, ik ben zo bang
het is teveel wat ik verlang,
de woorden breken.

Felix Timmermans

uit: Adagio